ЗАКЛЮЧЕНИЕ НА ГЕНЕРАЛНИЯ АДВОКАТ Г-Н PAOLO MENGOZZI

представено на 1 март 2007 година[1] [1]

1. С настоящата жалба дружеството Common Market Fertilizers SA (наричано понататък „жалбоподателя“ или „CMF“) иска отмяната на Решение на Първоинстанционния съд на Европейските общности от 27 септември 2005 г. по дело Common Market Fertilizers/Комисия [2] (наричано понататък „обжалваното съдебно решение“), с което се отхвърля подадената от същото дружество жалба за отмяна на решенията на Комисията на Европейските общности от 20 декември 2002 г. [3], с които в конкретния случай е установено, че опрощаването на вносни сборове не е обосновано.

Правна уредба

2. Член 1, параграфи 3 и 4 от Регламент № 3319 (ЕО) на Съвета от 22 декември 1994 година за налагане на окончателно антидъмпингово мито върху вноса на разтвор на карбамиден амониев нитрат с произход от България и Полша, изнасян от дружества, различни от освободените от мита, и за окончателно събиране на сумите, обезпечени от временното мито [4], предвижда следното:

„3. Размерът на антидъмпинговото мито, наложено върху вноса с произход от Полша, се равнява на разликата между минималната цена на вноса от 89 [EUR] за тон продукт и цената [„стойност, застраховка и навло“ (cif)] на границата на Общността, увеличена с митото [Обща митническа тарифа] (ОМТ), което се плаща за тон продукт, във всички случаи когато цената на границата на Общността, увеличена с митото ОМТ, което се плаща за тон продукт, е по-ниска от минималната цена на вноса и когато допуснатият до свободно обращение внос е пряко фактуриран на вносителя, който не е свързан с някой от следните намиращи се в Полша износители или производители:

[...]

1 — Език на оригиналния текст: италиански.

2 — Дела T-134/03 и T-135/03, Recuiel, стр. II-3923.

3 — C (2002) 5217 окончателен и C (2002) 5218 окончателен.

4 — ОВ L 350, стр. 20.

За вноса, допуснат до свободно обращение, който не се фактурира пряко на вносителя, който не е свързан с някой от горепосочените износители или производители, намиращи се в Полша, се въвежда следното специфично мито:

за продукт с произход от Полша: 22 [EUR] за тон продукт [...], с изключение на продукт, удостоверен като произведен от Zaklady Azotowe Pulawy, за който се налага специфично мито от 19 [EUR] за тон от продукт [...].

4. Освен ако не е посочено друго, се прилагат действащите разпоредби относно митата". [неофициален превод]

3. Член 239 от Регламент (ЕИО) № 2913/92 на Съвета от 12 октомври 1992 година относно създаване на Митнически кодекс на Общността [5], изменен с Регламент (ЕО) № 2700/2000 на Европейския парламент и на Съвета от 16 ноември 2000 година [6] (наричан по-нататък „Митническия кодекс"), предвижда следното:

„1. Възстановяване или опрощаване на вносни или износни сборове се извършва и в случаи, различни от тези по членове 236, 237 и 238:

— които се определят съгласно процедурата на комитета,

— които произтичат от обстоятелства, които не предполагат недобросъвестно поведение или груба небрежност [другаде в текста: „явна небрежност"] от страна на заинтересуваното лице. Случаите, в които може да се приложи тази разпоредба, както и процедурата, която трябва да се следва за тази цел, се определят съгласно процедурата на комитета. Възстановяването или опрощаването могат да подлежат на специални условия.

[...]".

4. Член 4, точка 24 от Митническия кодекс уточнява, че за целите на този кодекс „процедура на комитета" означава „процедурата, визирана или в членове 247 и 247а, или в членове 248 и 248а".

5. Член 247 от Митническия кодекс предвижда, че „[н]еобходимите мерки за при-

5 — ОВ L 302, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 2, том 5, стр. 58

6 — ОВ L 311, стр. 17; Специално издание на български език, 2007 г., глава 2, том 13, стр. 12.

лагането на настоящия кодекс [...] се приемат в съответствие с процедурата за нормативно уреждане [другаде в текста: „процедура по регулиране“], визирана в член 247a, параграф 2 [...]“.

6. Член 247a от Митническия кодекс гласи следното:

„1. Комисията получава съдействие от Комитета за Митническия кодекс, наричан по-долу „комитета“.

2. В случаите, в които има позоваване на настоящия параграф, се прилагат членове 5 и 7 от Решение 1999/468/ЕО [...].

3. Комитетът приема свой процедурен правилник.“

7. Член 4 от Процедурния правилник на Комитета за Митническия кодекс (наричан по-нататък „Процедурния правилник на КМК“) гласи:

„1. Поканата, дневният ред, както и проектите за мерки, за които се иска становището на Комитета, и всички останали работни документи се изпращат от председателя на постоянните представителства и на членовете на Комитета в съответствие с член 14, параграф 2 по правило най-малко 14 календарни дни преди датата на събранието.

2. При спешни случаи и когато разглежданите мерки подлежат на незабавно прилагане, председателят може по искане на член на Комитета или по свой почин да съкрати срока за изпращане, предвиден в предходния параграф, до 5 календарни дни преди датата на събранието.

3. При особено спешни случаи председателят може да не спази сроковете по параграфи 1 и 2. Предложението за включване на въпрос в дневния ред, направено в хода на събранието, се приема с обикновено мнозинство от членовете на Комитета“. [неофициален превод]

8. Член 2 от Решение 1999/468/ЕО на Съвета от 28 юни 1999 година за установяване на условията и реда за упражня-

ване на изпълнителните правомощия, предоставени на Комисията[7] (наричано по-нататък „решението относно комитологията"), гласи следното:

„Изборът на процедурни методи [другаде в текста: „правила"] за приемането на мерки за изпълнение следва да се ръководи от следните критерии:

а) мерките по управление, като тези, които се отнасят до прилагането на Общата селскостопанска политика и Общата политика по рибарство или до изпълнението на програми със значително отражение върху бюджета, би трябвало да се приемат чрез използване на процедурата по управление;

б) мерките от общ характер, насочени към прилагане на основни елементи на основни актове, включително мерки за защита на здравето или сигурността на хора, животни или растения, следва да се приемат чрез използване на процедурата по регулиране;

когато основен акт предвижда, че някои неосновни съставни части/елементи на акта могат да се адаптират или осъвременят чрез изпълнителни процедури, такива мерки следва да се приемат чрез използване на процедурата по регулиране;

в) без да се засягат букви а) и б), процедурата по консултиране се използва във всеки случай, в който се счита за най-подходяща."

9. Член 5 от решението относно комитологията предвижда следното:

„Процедура по регулиране

1. Комисията се подпомага от регулаторен комитет, съставен от представителите на държавите-членки и председателстван от представителя на Комисията.

2. Представителят на Комисията представя на комитета проект на мерките, които ще се вземат. Комитетът издава своето становище по проекта в рамките на срок, който може да бъде определен от председателя в зависимост от спешността на въпроса. Становището следва да се

7 — ОВ L 184, стр. 23; Специално издание на български език, 2007 г., глава 1, том 2, стр. 159.

издаде с мнозинството, предвидено в член 205, параграф 2 [ЕО] в случай на решения, които Съветът е призован да приеме по предложение на Комисията. Гласовете на представителите на държавите-членки в рамките на комитета се претеглят по начин, определен в този член. Председателят не гласува.

3. Комисията, без да се засяга член 8, приема предвидените мерки, ако те са в съответствие със становището на комитета.

4. Ако предвидените мерки не са в съответствие със становището на комитета или ако не е предоставено становище, Комисията следва без отлагане да представи на Съвета предложение, отнасящо се до мерките, които ще се вземат, и да информира Европейския парламент [...]"

10. Член 905, параграф 1 от Регламент (ЕИО) № 2454/93 на Комисията от 2 юли 1993 година за определяне на разпоредби за прилагане на Митническия кодекс [8], изменен с Регламент (ЕО) № 1677/98 на Комисията от 29 юли 1998 година [9] (наричан по-нататък „регламента за прилагане"), предвижда:

„Когато решаващият митнически орган, пред който е представена молба за възстановяване или опрощаване съгласно член 239, параграф 2 от кодекса, не е в състояние да отсъди въз основа на член 899, но молбата е придружена от доказателства, които могат да представляват особено положение, произтичащо от обстоятелства, при които заинтересованото лице не може да се обвини в опит за заблуда [другаде в текста: „недобросъвестно поведение"] или явна небрежност, държавата-членка, към която спада органът, препраща случая на Комисията, за да се реши по процедурата, установена в членове от 906 до 909.

С изключение на случаите, когато митническият орган, който взема решението, има основания за съмнение, той може да вземе решението за обратно изплащане [другаде в текста: „възстановяване"] или възстановяване [другаде в текста: „опрощаване"] на митни сборове за случаите, които счита, че изпълняват условията, определени в член 239, параграф 1 от кодекса, при условие че въпросната сума за един субект във връзка с една или повече вносни или износни операции, но отнасяща се до едно и също особено положение, е по-малка от 50 000 [EUR].

Понятието „заинтересовано лице" се тълкува по същия начин, както в член 899.

Във всички останали случаи решаващият митнически орган отхвърля молбата."

8 — ОВ L 253, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 2, том 7, стр. 3.

9 — ОВ L 212, стр. 18; Специално издание на български език, 2007 г., глава 2, том 11, стр. 23.

11. Член 906 от регламента за прилагане гласи:

„В 15-дневен срок от получаването на случая, посочен в член 905, параграф 2, Комисията изпраща копие от него до държавите-членки.

Разглеждането на случая се включва възможно най-скоро в дневния ред за заседанието на Комитета, посочен в член 247 от Кодекса".

12. След настъпване на фактите по настоящия случай член 906, втора алинея от регламента за прилагане (ЕО) е изменен с Регламент (ЕО) № 1335/2003 на Комисията от 25 юли 2003 година за изменение на регламента за прилагане [10], както следва:

„Разглеждането на въпросния случай ще бъде включено при първа възможност в дневния ред за заседанието на групата експерти, предвидена в член 907".

13. Съгласно член 907, първа алинея от регламента за прилагане:

„След като се консултира с група експерти, съставена от представители на всички държави-членки, заседаващи в рамките на Комитета за разглеждане на въпросния случай, Комисията решава дали особеното положение, което се разглежда, дава основание за възстановяване или опрощаване".

Обстоятелства в основата на спора

14. Обстоятелствата в основата на настоящия спор са установени от Първоинстанционния съд в точки 14—28 от обжалваното съдебно решение, чиието съдържание е следното:

„14 Жалбоподателят е установено в Белгия дружество, което извършва търговия на едро с химически продукти, и по-специално с азотни разтвори (карбамид и амониев нитрат). Групата на жалбоподателя включва по-конкретно дружествата Rellmann GmbH, което се намира в Хамбург (Германия) и е дъщерно дружество на жалбоподателя, изцяло притежавано от него, и Agro Baltic GmbH, установено в Rostock (Германия), дъщерно дружество, притежавано изцяло от Rellmann. През 1989 г. жалбоподателят придобива дружеството Champagne Fertilisants, което е негов данъчен представител за цялата му дейност му във Франция.

15 Износителят, полското предприятие Zaklady Azotowe Pulawy (наричано

10 — ОВ L 187, стр. 16; Специално издание на български език, 2007 г., глава 2, том 16, стр. 13.

по-нататък „ZAP“), продава продукти на Agro Baltic. В рамките на групата на жалбоподателя търговския канал е следният: Agro Baltic препродава продуктите на Rellmann, което на свой ред ги препродава на жалбоподателя. Издават се съответните фактури.

16 [В случая, по който е образувано] дело T-134/03, между март и септември 1997 г. Agro Baltic купува от ZAP три товара с разтвор на карбамиден амониев нитрат. Тези товари преминават през описания в точка 15 търговски канал.

17 Cogema е митнически агент, който е упълномощен да пусне продуктите в свободно обращение от името на Agro Baltic и да ги пусне в употреба от името на жалбоподателя.

18 Така първоначално стоките са пуснати в свободно обращение от името на Agro Baltic с декларация EU0, към която са приложени фактурите, издадени от ZAP на Agro Baltic, и сертификатите EUR.1, които удостоверяват, че стоките са с полски произход. Стоките са поставени едновременно под режим на складиране, от който са извадени минути по-късно, за да бъдат пуснати в употреба от името на Champagne Fertilisants.

19 [В случая, по който е образувано] дело T-135/03, Agro Baltic купува от ZAP товар през януари 1995 г., който след това преминава през търговския канал, описан в точка 15 по-горе.

20 Agro Baltic упълномощава дружеството SCAC Rouen (наричано по-нататък „SCAC“), митнически агент, да пусне продуктите в свободно обращение от името на Agro Baltic и да ги пусне в употреба от името на жалбоподателя. Следователно за една и съща стока се подават две митнически декларации за внос в едно и също митническо учреждение, като се посочват двама отделни получатели и така се разделя заплащането на митните сборове и на ДДС.

21 SCAC използва опростена процедура за освобождаване от митница за пускането в свободно обращение и в употреба единствено от името на жалбоподателя. За тази цел то подава декларация IM4 от името на жалбоподателя, към която са приложени фактурата от Rellmann, издадена на жалбоподателя, и сертификат EUR.1, удостоверяващ, че стоките са с полски произход.

22 Компетентната френска администрация първоначално приема декларациите, свързани с настоящите две дела, допуска освобождаване от вносни митни сборове въз основа на сертификатите EUR.1 и не изисква заплащане на антидъмпингово мито.

23 При последваща проверка обаче компетентните френски власти приемат, че спрямо всички товари, свързани с настоящите две дела, е трябвало да се приложи специфичното мито от 19 [EUR] на тон, предвидено в член 1, параграф 3, втора алинея от Регламент № 3319/94. Всъщност според тях действителният вносител на стоките е жалбоподателят, който не е получател на пряка фактура от ZAP, независимо че продуктите са удостоверени като произведени от ZAP. По-конкретно по преписката, по която е образувано дело T-134/03, компетентните френски власти приемат в частност, че междинното складиране на стоките представлява правна фикция предвид изключително кратката му продължителност и че жалбоподателят вече е придобил стоките от трите операции още преди подаването на декларациите за пускането в свободно обращение от името на Agro Baltic. По-конкретно по преписката, по която е образувано дело T-135/03, компетентните френски власти приемат, че е подадена само една декларация от името на жалбоподателя за пускане в свободно обращение и в употреба.

24 При тези обстоятелства по преписката, по която е образувано дело T-134/03, на 4 декември 1998 г. служителите на Centre du renseignement d'orientation et de contrôle de Poitiers [Център за информация за насоките и контрола, Поатие] съставят протокол, съгласно който е избегнато плащането на митни сборове и такси общо в размер на 3 911 497 (FRF) (564 855 EUR). По преписката, по която е образувано дело T-135/03, на 13 ноември 1997 г. междурайонната митническа дирекция в Руан съставя протокол, от който е видно, че е трябвало да се наложат митни сборове и такси общо в размер на 840 271 FRF (128 098 EUR).

25 През ноември и декември 1999 г. жалбоподателят подава до френската митническа администрация молби за опрощаване на митни сборове на основание член 239 от Митническия кодекс. На 14 февруари 2002 г. последната изпраща посочените молби на Комисията, която ги вписва под номера REM 02/02 (дело T-134/03) и REM 03/02 (дело T-135/03).

26 С писма от 9 и 10 септември 2002 г., на които е отговорено на 11 октомври 2002 г., Комисията съобщава на жалбоподателя, че смята да се произнесе с отрицателно решение по преписки REM 02/02 и REM 03/02 .

27 На 12 ноември 2002 г. групата експерти REM/REC се събира в рамките на отдела за възстановяване [на митни сборове] към Комитета за Митническия кодекс. От докладната записка за това събрание, изготвена на 29 ноември 2002 г., е видно, че проведеното от групата експерти окончателно гласуване достига до следния резултат по преписките REM 02/02 и REM 03/02: „шест делегации гласуват в подкрепа на предложението на Комисията, четири делегации се въздържат от гласуване и пет делегации гласуват против предложението на Комисията".

28 Като счита, че е налице явна небрежност от страна на жалбоподателя и че не съществува особено положение и следователно не са изпълнени условията за прилагане на член 239 от Митническия кодекс, на 20 декември 2002 г. Комисията приема спорните решения C (2002) 5217 окончателен (преписка REM 02/02) и C (2002) 5218 окончателен (преписка REM 03/02), с които е установено, че опрощаването на вносни сборове не е обосновано (наричани по-нататък „спорните решения"). Тя съобщава тези решения на френската митническа администрация, която на 10 февруари 2003 г. ги изпраща на свой ред на жалбоподателя."

Производството пред Първоинстанционния съд и обжалваното съдебно решение

15. С жалби, подадени в секретариата на Първоинстанционния съд на 18 април 2003 г. и вписани под номера T-134/03 и T-135/03, CMF иска отмяна на спорните решения, като изтъква три правни основания.

16. С първото правно основание то изтъква по-специално нарушение на член 7 ЕО и на член 5 от решението относно комитологията, както и нарушение на член 4, параграф 1 от Процедурния правилник на Комитета за Митническия кодекс.

17. С второто правно основание то твърди, че Комисията е допуснала явни грешки в преценката, като е приела, че не са изпълнени условията за предоставяне на предвиденото в член 239 от Митнитческия кодекс опрощаване.

18. С третото основание жалбоподателят твърди, че Комисията не е изпълнила задължението си за мотивиране, предвидено в член 253 ЕО.

19. След съединяването на делата T-134/03 и T-135/03, с обжалваното съдебно решение Първоинстанционният съд отхвърля жалбите и осъжда жалбоподателя да заплати съдебните разноски.

20. Що се отнася до твърдението за нарушение на член 7 ЕО и член 5 от решението относно комитологията, Първоинстанционният съд на първо място обявява за недопустимо изведеното от член 907, първа алинея от регламента за прилагане възражение за незаконосъобразност, подадено от жалбоподателя в рамките на настоящото оплакване [11].

21. В това отношение Първоинстанционният съд отбелязва преди всичко, че възражението е подадено късно, тъй като е направено едва с писмената реплика и не почива на правни или фактически обстоятелства, установени в хода на производството по смисъла на член 48, параграф 2 от Процедурния правилник на Първоинстанционния съд [12].

22. По-нататък Първоинстанционният съд подчертава, че не може да разгледа служебно незаконосъобразността на член 907, първа алинея от регламента за прилагане, тъй като подобна незаконосъобразност не е от публичен ред [13]. Като приема, че е длъжен да изследва служебно липсата на компетентност на автора на обжалвания акт, Първонистанционният съд все пак отбелязва, първо, че в случая Комисията е действала в рамките на своите правомощия, като е приела спорните решения въз основа на член 907, първа алинея от регламента за прилагане, тъй като самият той е приет въз основа на становището на Комитета за Митническия кодекс, в съответствие с процедурата, предвидена в членове 239, 247 и 247а от посочения кодекс; второ, че според него от съдебната практика не следва, че Първонистанционният съд е длъжен да разглежда служебно въпроса дали при приемането на текста на посочения член, представляващ правната основа на спорните решения, Комисията не е превишила правомощията си [14].

23. На второ място Първоинстанционният съд отхвърля тезата на жалбоподателя, според която групата експерти, която в изпълнение на член 907, първа алинея от регламента за прилагане, се събира „в рамките на Комитета [за Митническия кодекс]", представлявала регулаторен комитет по смисъла на член 5 от решението относно комитологията [15].

24. В това отношение Първоинстанционният съд отбелязва, че от съображение 7 и от член 5 от решението относно комитологията следва, че процедурата по регулиране е приложима относно „мерките от общ характер за прилагане на съществените елементи на основен акт", докато спорните решения са индивидуални решения, които следователно нямат общ характер. Според Първоинстанционния съд да се приеме, че регулаторният комитет по смисъла на член 5 от решението относно комитологията има право да дава становище по предложение за индивидуално решение за възстановяване или опрощаване на митни сборове,

11 — Обжалваното съдебно решение, точка 51.

12 — Обжалваното съдебно решение, точка 51.

13 — В този смисъл Първоинстанционнният съд посочва Решение от 17 декември 1959 г. по дело Société des fonderies de PonT-à-Mousson/Върховен орган (14/59, Recuiel, стр. 445, стр. 474).

14 — Обжалваното съдебно решение, точка 52.

15 — Обжалваното съдебно решение, точки 54 и 58.

би означавало просто да се отъждествят понятията за решение и за акт с общо значение, а те са фундаментално различни, и следователно това би довело до нарушение на член 249 ЕО, както и на член 7 ЕО и на решението относно комитологията [16].

25. Първоинстанционният съд добавя също и че ако намерението на законодателя, в случая Комисията, е било да се извършва консултиране с Комитета за Митническия кодекс в рамките на индивидуалните процедури за опрощаване или възстановяване, то без всякакво съмнение в член 907, първа алинея от регламента за прилагане щеше да се използва изразът „след консултация с комитета". Изразът „в рамките на комитета" отразява факта, че визираната в член 907 група експерти очевидно е единица, функционално обособена от Комитета за Митническия кодекс [17].

26. Що се отнася до твърдението за нарушение на член 4, параграф 1 от Процедурния правилник на КМК — от гледна точка на неспазването на срока от четиринадесет дни преди датата на събранието на посочения комитет, предвиден за изпращане на работните документи на неговите членове — Първоинстанционният съд отхвърля оплакването на жалбоподателя.

27. В това отношение след като констатира, че членовете на експертната група са разполагали с тринадесет календарни дни, за да се запознаят с писмото, с което жалбоподателят е отговорил на писмата на Комисията, Първоинстанционният съд приема, че физическите или юридическите лица не могат да се позовават на твърдение за нарушение на това правило, предназначено не да защити частноправните субекти, а да обезпечи вътрешната дейност на комитета при пълно зачитане на правата на неговите членове [18].

28. Що се отнася до твърденията за явни грешки в преценката при прилагането на член 239 от Митническия кодекс, след като подчертава, че жалбоподателят безспорно не е действал недобросъвестно, Първоинстанционния съд разглежда само частта от второто отменително правно основание, свързана с твърдението за липса на небрежност от страна на жалбоподателя, за да изключи всяка явна грешка в преценката от страна на Комисията по този въпрос, поради което не е необходимо разглеждане на оплакванията, свързани с наличието на особено положение [19].

29. Като начало Първоинстанционният съд напомня, че съгласно съдебната практика, за да се прецени дали е налице явна небрежност по смисъла на член 239 от

16 — Обжалваното съдебно решение, точки 55—57.
17 — Обжалваното съдебно решение, точка 59.
18 — Обжалваното съдебно решение, точки 77—79.
19 — Обжалваното съдебно решение, точки 115, 147 и 149.

Митнически кодекс, следва да се има предвид по-специално сложността на разпоредбите, от чието неизпълнение възниква митническото задължение, както и професионалния опит и това дали операторът е положил дължимата грижа [20].

30. Относно сложността на разпоредбите Първоинстанционният съд посочва, от една страна, че по друг повод [21] вече е отбелязал, че тълкуването на член 1, параграф 3, втора алинея от Регламент № 3319/94 не представлява значителна трудност и че от друга страна, както Комисията поддържа, жалбоподателят не може да се освободи от личната си отговорност, като се позовава на грешки, допуснати или не от неговите митнически агенти, при положение че самият той е създал схемата за вноса на разглежданите продукти и свободно е избрал тези агенти [22].

31. Относно професионалния опит на жалбоподателя Първоинстанционния съд констатира, че Комисията правилно е приела, че жалбоподателят разполага с необходимия опит за извършване на вносни или износни операции [23].

32. Накрая, що се отнася до положената от оператора дължима грижа, Първоинстанционният съд приема, че цялостното поведение на жалбоподателя при извършването на разглежданите операции не може да се счита за полагане на дължимата грижа в достатъчна степен. В действителност, като твърди че няма опит в тези операции по освобождаване от митница на разглежданите продукти, както и че среща трудности при прилагането на Регламент № 3319/94, жалбоподателят не само не се е посъветвал по никакъв начин с митническите си агенти, а напротив — дал им е съвсем точни указания. По-нататък грешките на жалбоподателя при издаването на фактурите също са в подкрепа на довода за неполагане на дължимата грижа от негова страна [24].

Производство пред Съда и искания на страните

33. С жалба, подадена на 14 декември 2005 г. в секретариата на Съда, жалбоподателят оспорва обжалваното съдебно решение.

34. Представителите на страните са изслушани в съдебното заседание, проведено на 5 октомври 2006 г.

20 — Обжалваното съдебно решение, точка 135.

21 — Решение на Първоинстанционния съд от 21 септември 2004 г. по дело Gondrand Frères/Комисия (T-104/02, Recueil, стр. II-3211, точки 59—62 и 66).

22 — Обжалваното съдебно решение, точки 137—139.

23 — Обжалваното съдебно решение, точки 140—141.

24 — Обжалваното съдебно решение, точки 142—144.

35. Жалбоподателят моли Съда:

— да отмени изцяло обжалваното съдебно решение,

— да уважи исканията, направени от жалбоподателя в първоинстанционното производство,

— да осъди Комисията да заплати съдебните разноски, направени както в производството по обжалване, така и в първоинстанционното производство.

36. Комисията моли Съда:

— да отхвърли жалбата,

— да осъди жалбоподателя да заплати съдебните разноски.

Правен анализ

Предварителни съображения относно правните основания на жалбата

37. В подкрепа на жалбата жалбоподателят формулира четири правни основания. С първите две той упреква Първоинстанционния съд съответно в „непълно представяне на правната уредба“ и „непълно представяне на фактическата обстановка“. С третото правно основание той изтъква редица грешки при прилагане на правото, които Първоинстанционният допуснал при разглеждане на съществените процесуални нарушения, изтъкнати в рамките на първото отменително правно основание. Четвъртото правно основание е изведено от неправилно прилагане от страна на Първоинстанционния съд на член 239 от Митническия кодекс.

38. Очевидно е, че първото правно основание не може да се разглежда отделно от останалите. Като се позовава на „непълно представяне на правната уредба“, жалбоподателят критикува Първоинстанционния съд за това, че при представянето на относимата правна уредба в точки 1—13 от обжалваното съдебно решение е пропуснал да посочи, от една страна, съображение 39 от Регламент № 3319/94, а от друга страна, член 2 от решението относно комитологията.

39. Очевидно е, че непосочването в частта от съдебното решение, която просто представя правната уредба, на една или няколко разпоредби, за които се предполага, че са важни за целите на делото, не може само по себе си да представлява нарушение, което да доведе до недействителност на съдебното решение. Следователно оплакването трябва да разглежда по-скоро в смисъл, че Първоинстанционният съд *не е взел предвид* посочените съображение и разпоредба, както и твърдението, че вследствие на това са допуснати грешки при прилагане на правото в рамките на правната преценка.

40. В действителност от изложеното в жалбата първо правно основание следва, че според жалбоподателя поради пропуските си Първоинстанционният съд, от една страна, е тълкувал неправилно член 1, параграф 3, втора алиния от Регламент № 3319/94, като е приел, че в дадения случай липсата на заобикаляне на антидъмпинговите мерки от страна на жалбоподателя не изключва налагането на специфично антидъмпингово мито, а от друга страна, е извършил неправилна преценка, според която към посочената в решението относно комитологията процедура по регулиране, трябва да се прибягва само при приемане на мерки от общ характер.

41. При все това става дума за оплаквания, изтъкнати по-конкретно във връзка съответно с третото и четвъртото основание на жалбата [25]. Следователно е уместно те да се разгледат в рамките на анализа на тези правни основания.

42. Що се отнася до твърдението за „непълно представяне на фактическата обстановка", изтъкнато в рамките на второто правно основание на жалбата, бих отбелязал, че жалбоподателят упреква Първоинстанционния съд, че в точки 14—28 от обжалваното съдебно решение е представил фактическите обстоятелства „непълно и неправилно", което довело до изопачаване на фактите и следователно до грешка при прилагане на правото [26]. Поради това изопачаване Първоинстанционният съд погрешно приел, че в дадения случай е съществувало положение на непряко фактуриране, което обосновава прилагането на специфичното мито, предвидено в член 1, параграф 3, втора алинея от Регламент № 3319/94.

43. Обратно, жалбоподателят поддържа, че в случая, противно на това, което са приели френските митнически органи и Комисията, не съществува положение на непряко фактуриране. За да докаже това обаче, той изтъква редица правни доводи, без да докаже, че при *установяване на фактическите обстоятелства* посочените власти и Комисията, както и Първоинстанционния съд, са допуснали и каквато и да било грешка.

44. Освен това в настоящото производство не е необходимо да се спираме на тези доводи.

45. На първо място, в обжалваното съдебно решение Първоинстанционният съд изобщо не е разгледал въпроса, свързан със *съществуването в случая* на положение на непряко фактуриране, и това е напълно логично и законосъобразно, при положение че от преписката по

25 — Връзката на четвъртото правно основание на жалбата с твърдението, че не е взето предвид съображение 39 от Регламент № 3319/94, следва дори изрично от точки 10 и 151 от жалбата. Също и връзката на третото правно основание на жалбата с твърдението, че не е взет предвид член 2 от решението относно комитологията, произтича изрично от точки 16 и 75 от жалбата.

26 — Точки 18, 20, 21, 38 и 39 от жалбата.

първоинстанционното производство не следва, че жалбоподателят е изтъкнал пред Първоинстанционния съд нарушение от страна на Комисията на член 1, параграф 3, втора алинея от Регламент № 3319/94. Следователно този въпрос не може да бъде повдиган за първи път в производството по обжалване, тъй като на този етап правомощията на Съда се свеждат до преценка на правното решение, дадено във връзка с изложените пред Първоинстанционния съд правни основания [27].

46. На второ място, като отрича съществуването на митническо задължение, жалбоподателят изтъква довод, който е не само нов, но и изцяло несъвместим с предмета на подадените пред Първоинстанционния съд жалби за отмяна.

47. В това отношение следва да се напомни, че със спорните решения Комисията се е произнесла по молбите на жалбоподателя за опрощаване на митни сборове въз основа на член 239 от Митническия кодекс и на член 905 от регламента за прилагане.

48. Както обаче правилно подчертава Комисията, предмет на тези разпоредби, чиято цел е постигане на справедливост [28], е единствено да се даде възможност, когато са налице специалните обстоятелства и липсва явна небрежност или недобросъвестно поведение, за освобождаване на определени икономически оператори от задължението за плащане на мита, а не да се оспори самият принцип на изискуемост на задължението [29]. В резултат на това срещу спорните решения жалбоподателят може да изтъква надлежно само правни основания, които целят да докажат в случая наличието на особени обстоятелства, както и липсата на явна небрежност или недобросъвестно поведение от негова страна, а не на правни основания, които доказват незаконосъобразността на решенията на компетентните национални власти, наложили му задължението за плащане на разглежданите митни сборове [30].

49. С други думи молбите, отправени до Комисията въз основа на разпоредбата на член 239 от Митнически кодекс във връзка с тази на член 905 от регламента за прилагане, не засягат въпроса дали националните митнически органи са приложили правилно материалноправните разпоредби. В действителност, съгласно член 236 от Митническия кодекс този

27 — Решение от 1 юни 1994 г. по дело Комисия/Brazzelli Lualdi и др. (C-136/92 P, Recueil, стр. I-1981, точка 59).

28 — Решение от 25 февруари 1999 г. по дело Trans-Ex-Import (C-86/97, Recueil, стр. I-1041, точка 21) и Решение от 27 септември 2001 г. по дело Bacardi (C-253/99, Recueil, стр. I-6493, точка 56).

29 — Вж. относно разпоредбата, еквивалентна на член 239 от Митническия кодекс, която е била по-рано в сила — член 13, параграф 1 от Регламент (ЕИО) № 1430/79 на Съвета от 2 юли 1979 година относно възстановяването или опрощаването на вносни или износни сборове (ОВ L 175, стр. 1), изменен с член 1, параграф 6 от Регламент (ЕИО) № 3069/86 на Съвета от 7 октомври 1986 година (ОВ L 286, стр. 1) — Решение от 12 март 1987 г. по дело Cerealmangimi и Italgrani/Комисия (244/85 и 245/85, Recueil, стр. 1303, точка 11) и Решение от 6 юли 1993 г. по дело CT Control (Ротердам) и JCT Benelux/Комисия (C-121/91 и C-122/91, Recueil, стр. I-3873, точка 43).

30 — Вж. Решение по дело Cerealmangimi и Italgrani/Комисия, точка 13, посочено-горе и Решение по дело CT Control (Ротердам) и JCT Benelux/Комисия, точка 44, посочено по-горе.

въпрос е от компетентността на националните митнически органи, чиито решения могат да бъдат обжалвани пред националните юрисдикции, а последните могат да сезират Съда по силата на член 234 ЕО [31].

По твърдението за грешки при прилагане на правото, допуснати при разглеждане на съществените процесуални нарушения

По грешките при прилагане на правото, които Първоинстанционният съд допуснал, като не е приел, че е налице нарушение на член 7 ЕО и на член 5 от решението относно комитологията

50. Тъй като подаването на такива молби до Комисията предполага съществуването на митническо задължение [32], което жалбоподателят не може да оспорва в рамките на подадена срещу спорните решения жалба за отмяна, правните доводи, повдигнати в рамките на второто правно основание на жалбата, трябва също да бъдат отхвърлени поради тази причина [33].

— Оплаквания на жалбоподателя

51. Следователно Съдът трябва да насочи вниманието си към третото и четвъртото правно основание на жалбата.

52. С първите две части на настоящото правно основание на жалбата, свързани, от една страна, с „нарушение на член 7 ЕО и с въпроса за недействителността на член 907, първа алинея от регламента [за прилагане]“, а от друга страна, с „правната природа на комитета, с който се консултира Комисията“, жалбоподателят изтъква редица грешки при прилагане на правото, които Първоинстанционния съд допуснал, като отхвърлил частта от първото отменително основание, свързано с твърдението за нарушение на член 7 ЕО и на член 5 от решението относно комитологията. Според мен тези части трябва да бъдат разгледани заедно, доколкото и двете по същество поставят въпроса за процедурата, която Комисията следва да прилага относно молбите за опрощаване, представени от жалбоподателя, и следователно въпроса за компетентността на Комисията.

31 — В този смисъл е Решение на Първоинстанционния съд от 16 юли 1998 г. по дело Kia Motors и Broekman Motorships/Комисия (T-195/97, Recueil, стр. II-2907, точка 36). Вж. също Решение по дело Gondrand Frères/Комисия, посочено по-горе, точка 25 и Решение от 13 септември 2005 г. по дело Ricosmos/Комисия (T-53/02, Recueil, стр. II-3173, точка 165).

32 — Решение по дело Gondrand Frères/Комисия, посочено по-горе, точка 25.

33 — В съдебното заседание жалбоподателят заявява, че може да приеме съществуването на митническо задължение в случая, като уточнява, че е поискал неговото опрощаване по съображения за справедливост въз основа на член 239 от Митническия кодекс. При все това, неуместно в дадения случай, той продължава да оспорва в съдебното заседание законосъобразността на наложеното му специфично антидъмпингово мито, като настоява, че по негово мнение не е налице нито пряко фактуриране, нито доказателство за заобикаляне на антидъмпинговите мерки.

53. От преписката е видно, че твърдението за липса на компетентност на Комисията, формулирано от жалбоподателя пред Първоинстанционният съд, по същество се основава на тезата, че комитетът, който заседава на 12 ноември 2002 г. (вж. точка 26 по-горе), по силата на член 247 и 247a от Митническия кодекс трябва да се разглежда като регулаторен комитет по смисъла на член 5 от решението относно комитологията. Следователно предвид необходимостта да се прилага уредената в този текст процедура по регулиране, извършеното от представителите на държавите-членки гласуване по време на събранието на комитета на 12 ноември 2002 г. по силата на посочения член се равнявало според жалбоподателя на липса на становище, поради което Комисията не можела да вземе сама решение по представените от жалбоподателя молби за опрощаване, а следвало без отлагане да представи на Съвета предложение за предприемане на мерки и да информира за това Европейския парламент.

54. В своята писмена защита Комисията обаче отбелязва, че член 907, първа алинея от регламента за прилагане й дава право да вземе сама решение по молбите за опрощаване след консултиране не с регулаторния комитет, а със свободно избран от нея при приемане на регламента за прилагане комитет от експерти, който да подпомага вземането на решенията за възстановяване или опрощаване на митните сборове.

55. В писмената си реплика жалбоподателят възразява, че направеното от Комисията тълкуване на член 907, първа алинея от регламента за прилагане не може да бъде прието, тъй като би довело до незаконосъобразност на посочената разпоредба. В действителност с приемането на така тълкувания от нея член 907 Комисията не е одобрила мярка за прилагане на Митническия кодекс, а в нарушение на член 7 ЕО неправомерно си е предоставила комтпетентност. При условията на субсидиарност, ако член 907, първа алинея от регламента за прилагане трябва да се тълкува в смисъл, че посочената там група експерти не представлява регулаторен комитет, по силата на член 241 ЕО жалбоподателят се позовава на незаконосъобразността на посочената разпоредба поради противоречие с член 7 ЕО.

56. В обжалваното съдебно решение Първоинстанционният съд отхвърля като неоснователни основните доводи на жалбоподателя и като недопустимо възражението за незаконосъобразност с мотивите, които изложих накратко в точки 20—25 по-горе.

57. Изтъкнатите от жалбоподателя оплаквания в първите две части на настоящото правно основание могат да се обобщят по следния начин.

58. На първо място, като приема, че член 907, първа алинея от регламента за прилагане позволява на Комисията сама да взема решение по молбите на опрощаване — следователно без да прибягва до

регулаторния комитет — Първоинстанционният съд е тълкувал неправилно посочената разпоредба и поради това неправилно е изключил факта, че спорните решения са опорочени от липсата на компетентност на техния автор. Подобно тълкуване на горепосочената разпоредба било неправилно, тъй като водело до противоречие с основния регламент — Митническия кодекс, и с член 7 ЕО поради липса на правно основание.

59. На второ място жалбоподателят упреква Първоинстанционния съд за това, че след като веднъж е тълкувал член 907, първа алинея от регламента за прилагане в смисъл, че оправомощава Комисията да се произнесе по молбите за опрощаване, без да прибягва до регулаторния комитет, не е разгледал по същество възражението за незаконосъобразност на тази разпоредба поради противоречие с основния регламент и с член 7 ЕО.

60. В това отношение жалбоподателят, първо, оспорва твърдението, че възражението е повдигнато едва в писмената реплика, и поддържа, че във всички случаи позоваването във фазата на писмената реплика се обосновава с това, че то е правно обстоятелство, установено в хода на производството по смисъла на член 48, параграф 2 от Процедурния правилник на Първоинстанционния съд, а именно изложеното от Комисията в нейната писмена защита тълкуване на член 907, първа алинея от регламента за прилагане.

61. Второ, според жалбоподателя Първоинстанционният съд погрешно приел, че въпросът за законосъобразността на член 907, първа алинея от регламента за прилагане не е въпрос от публичен ред, който следователно, може бъде повдиган служебно. От тази гледна точка разграничението между липсата на компетентност на автора на оспорвания акт и липсата на компетентност на автора на акта, представляващ правното основание на оспорвания акт, било изкуствено и погрешно, а посоченото от Първоинстанционния съд съдебно решение в подкрепа на този въпрос [34] било не само отдалечено във времето и напълно неотносимо, тъй като засягало Договора за ЕОВС, а не Договора за ЕО, но евентуално доказвало теза, обратна на застъпваната от Първоинстанционния съд.

62. На трето място жалбоподателят упреква Първоинстанционния съд за това, че погрешно изключва възможността в случая да се прибегне до процедура по регулиране въз основа на предположението, че спорните решения са индивидуални актове, и на изложените в решението относно комитологията критерии за избора на процедурите, приложими при упражняване на предоставените на Комисията правомощия за прилагане.

63. В това отношение жалбоподателят твърди, първо, че Първоинстанционният съд е тълкувал неправилно посочените критерии, тъй като е пропуснал да вземе предвид член 2 от решението относно

34 — Решение по дело Société des fonderies de PonT-à-Mousson/Върховен орган, посочено по-горе.

комитологията, откъдето произтичало, че до процедурата по регулиране се прибягва не само при приемане на мерки от общ характер, а и при приемането на мерки, чиято цел е да приспособят или актуализират някои несъществени елементи на основния акт, с други думи мерки, които според жалбоподателя по определение не са от общ характер. Освен това жалбоподателят подчертава, че в съответствие с практиката на Съда [35], критериите за избор на процедура, изложени в член 2 от решението относно комитологията, не са задължителни.

64. Второ, жалбоподателят оспорва твърдението, че спорните решения са индивидуални решения и нямат общ характер. Посочените решения не били чисто индивидуални, а разкривали и общ характер, тъй като се отнасяли до митническо задължение и следователно засягали пряко собствените ресурси на Общността.

65. На четвърто място жалбоподателят поддържа, че член 239 от Митнически кодекс, който Първоинстанционният съд необосновано не взел предвид при разглеждане на правната природа на въпросния комитет, ясно показвал, че намерението на общностния законодател — в случая Съвета — е да постанови спазване на процедурата по регулиране при приемане на решение в областта на възстановяването или опрощаването на митни сборове.

66. Според жалбоподателя в този смисъл е и двойното позоваване в параграф 1 от посочения текст на „процедурата на комитета“ и употребата съответно в първо и второ тире от тази разпоредба на отделни изрази, а именно „които се установявят“ и „се определят“, във връзка с положения, които могат да доведат до възстановяване или опрощаване. Това двойно позоваване може да придобие смисъл само ако първото тире се тълкува така, че да се отнася до вземането на решение като такова и да предполага прилагане на процедурата на комитета; в противен случай то би било плод на ненужно повторение от страна на законодателя.

67. На пето място жалбоподателят критикува обжалваното съдебно решение, поради това че Първоинстанционният съд не се е произнесъл по повдигнатия от него в съдебното заседание въпрос за дейността на разглеждания комитет при липса на каквато и да било бюджетна линия и следователно — за несъвместимостта на спорните решения с правилата относно бюджета на Общността. В това отношение жалбоподателят напомня, че съобразно практиката на Съда [36] в системата на Договора извършването на

35 — Решение от 21 януари 2003 г. по дело Комисия/Парламент и Съвет, наречено „LIFE“ (C-378/00, Recueil, стр. I-937, точки 43—48).

36 — Решение от 12 май 1998 г. по дело Обединено кралство/Комисия (C-106/96, Recueil, стр. I-2729, точка 22).

разход от Комисията предполага, освен записване на съответния бюджетен кредит, и акт от вторичното право, който да предвиди този разход.

68. На шесто място жалбоподателят упреква Първоинстанционния съд, че е допуснал грешка при прилагане на правото и като не е уточнил правната природа на разглеждания комитет и следователно не се е произнесъл по правното основание, на базата на което е създаден.

— Преглед

69. Тъй като са много сходни, ще разгледам заедно отделните оплаквания — според Комисията всички те неоснователни — формулирани в рамките на първите две части на настоящото правно основание на жалбата, като накрая ще се спра на основанието, изведено от твърдението, че Комисията е пропуснала да разгледа по същество въпроса за недействителността на член 907, първа алинея от регламента за прилагане.

70. Глава 3 от регламента за прилагане съдържа „[с]пециални разпоредби по прилагане на член 239 от [Митническия] кодекс". Безспорно е, че в случая става дума за случай, който попада в приложното поле на раздел 2 от посочената глава, който разглежда „[р]ешенията, които се взимат от Комисията", а не раздел 1, свързан с „[р]ешенията, които трябва да вземат митническите служби в държавите-членки".

71. Следователно решението по подадените от жалбоподателя молби за опрощаване трябва да се приеме, по силата на член 905, параграф 1 от регламента за прилагане, „в съответствие с процедурата, установена в членове от 906 до 909 [от същия регламент]".

72. В редакцията си, в сила поне до приемането на спорните решения, член 906, втора алинея в частност разпорежда, че „[р]азглеждането на случая се включва възможно най-скоро в дневния ред за заседанието на Комитета, посочен в член 247 от [Митническия] кодекс". На следващо място член 907 предвижда, че Комисията взема решение по молбата за възстановяване или опрощаване, „след като се консултира с група експерти, съставена от представители на всички държави-членки, заседаващи в рамките на Комитета за разглеждане на въпросния случай".

73. Според жалбоподателя органът, с който Комисията е длъжна да се консултира в рамките на предвидената в членове 906—909 от регламента за прилагане процедура, е комитетът, посочен в член 247 от Митническия кодекс и той е регулаторен комитет по смисъла на член 5 от решението относно комитологията.

74. В това отношение на първо място бих отбелязал, както е направено и Първоинстанционния съд, че текстът на член 907, в частност изразът „в рамките на Комитета", вече е в подкрепа на разбирането, че групата експерти, посочена в този член, не е самият Комитет за Митническия кодекс, а отделна единица, обособена от него най-малкото от функционална гледна точка [37].

75. Задължението, на което се позовава жалбоподателят, за тълкуване на член 907 при спазване на основния регламент (Митническия кодекс), според мен не води до различен извод.

76. В действителност що се отнася до член 239 от Митническия кодекс, нищо в него не подкрепя тезата на жалбоподателя, според която при приемането на решения по молбите за възстановяване или опрощаване в конкретни случаи този член изисквал процедура по регулиране. Макар да не е формулиран много ясно, все пак според мен е очевидно, че съдържащите се в този член позоваванията на „процедура на комитета" във всички случаи се отнасят до „установяването" или „определянето" на „положения", при които може да се пристъпи към възстановяване или опрощаване, с други думи, *абстрактното* предвиждане на случаите, при които се допускат възстановяването или опрощаването. Следователно когато в член 239 се говори за „процедура на комитета", както и при определяне на „процедурните изисквания, които следва да се спазват", се има предвид дейност с нормотворчески характер, а не по приемане на решения.

77. При правилно тълкуване и на членове 247 и 247а от Митническия кодекс не могат се изведат доказателства в полза на тезата на жалбоподателя. Несъмнено член 247 сочи, че „необходимите мерки за прилагане на [посочения] кодекс" трябва да се приемат в съответствие с процедурата по регулиране, посочена в параграф 2 от член 247а, а именно процедурата, визирана в член 5 от решението относно комитологията. Вярно е също, че последният израз в широк смисъл би могъл да обхване в отделни случаи по-специално приемането на решения. При все това от нормативния контекст е видно ясно, че посоченият израз трябва да се разглежда в по-тесен смисъл, а именно, че изисквания са предназначени да допълнят създадената със самия кодекс правна уредба.

78. В това отношение бих отбелязал, че текстът на членове 247 и 247а от Митническия кодекс, които имат отношение към това дело — или текстът който е бил в сила към момента на осъществяване на административната процедура — е резултат от изменения в Митническия кодекс, направени с Регламент № 2700/2000, съображение 14 от който посочва, че

37 — Обжалваното съдебно решение, точка 59. Този извод не се изключва поради посочването в член 906 на събранието на комитета, предвиден в член 247 от Митническия кодекс. Всъщност то се отнася само до условията за изпълнение на едно формално изискване, а именно вписването в дневния ред на разглеждането на дадения случай, и изглежда е резултат от несполучлива редакция, надлежно поправена с Регламент № 1335/2003 (вж. точка 12 по-горе).

„[с]ъществуват основания да бъдат постановени необходимите мерки за прилагане на [Митническия кодекс] в съответствие с [р]ешение[то относно комитологията].

79. Следователно обхватът на член 247 и член 247а трябва да се определи в светлината на решението относно комитологията.

80. Освен това бих отбелязал, че решението относно комитологията е прието въз основа на член 202, трето тире, ЕО, според който Съветът може да наложи някои изисквания по отношение на упражняването на правомощията за прилагане, които се съдържат в приеманите от него актове, и че тези изисквания трябва да са в съответствие с принципите и разпоредбите, предварително приети от него (и точно това е направено с решението относно комитологията). Както отбелязва Съдът, тези принципи и разпоредби могат да се отнасят също до изискванията относно избора между различните процедури, които могат да бъдат наложени на Комисията при упражняването на предоставените ѝ правомощия за прилагане [38].

81. Вярно е обаче, че според Съда понятието за прилагане по смисъла на член 202, трето тире ЕО обхваща едновременно изготвянето на правилата за прилагане и прилагането им в конкретни случаи посредством индивидуални актове. В това отношение Съдът отбелязва, че след като Договорът използва термина „прилагане“, без да го ограничава с допълнителни уточнения, този термин не може да се тълкува в смисъл, че изключва индивидуалните актове [39].

82. Вярно е също и, както жалбоподателят подчертава, че Съдът уточнява, че критериите за избор на процедурите, които се съдържат в член 2 от решението относно комитологията, нямат задължителен характер, макар когато се отклонява от тях при избора на процедура на комитета, общностният законодател да е длъжен да мотивира избора си [40].

83. При все това и самият Съд уточнява, че мерките от индивидуален характер попадат единствено в обхвата на член 2, буква а) от решението относно комитологията, който предвижда използване на процедурата по управление, докато мерките от общ характер могат да попаднат в приложното поле на всяка от двете букви [а) и б)] от посочения член и следователно в зависимост от случая могат да бъдат приети съгласно процедурата по управление или процедурата по регулиране [41].

38 — Решение по дело LIFE, посочено по-горе, точка 41.

39 — Решение от 24 октомври 1989 г. по дело Комисия/Съвет (16/88, Recueil, стр. 3457, точка 11) и Решение от 23 февруари 2006 г. по дело Комисия/Парламент и Съвет (C-122/04, Recueil, стр. I-2001, точка 37).

40 — Решение по дело LIFE, точки 43—48 и 50—55, посочено по-горе, и Решение по дело Комисия/Парламент и Съвет, точка 32, посочено по-горе.

41 — Решение по дело Комисия/Парламент и Съвет, посочено по-горе, точка 38.

84. В резултат на това се оказва неоснователна тезата на жалбоподателя, според която член 2 от решението относно комитологията не ограничава използването на процедурата по регулиране само до приемането на мерки от общ характер.

85. Следователно едно тълкуване на член 247 от Митнически кодекс в съответствие с решението относно комитологията изисква изразът „необходимите мерки за прилагането на [Митнически кодекс]“, който се съдържа в посочения член, да се възприема като отнасящ се изключително до мерките от общ характер.

86. Освен това е явно неоснователна и другата теза на жалбоподателя, според която спорните решения не са мерки от индивидуален характер. Съвсем очевидно е, както отбелязва Комисията, че *в конкретния случай, отнасящ се до жалбоподателя,* посочените решения са приети във връзка с наличието на условията за опрощаване на предвидените в член 239 от Митническия кодекс митни сборове и тези решения не са приложими към обективно определени случаи по отношение на категории лица, предвидени общо и абстрактно [42]. Изтъкнатият от жалбоподателя факт, че спорните решения оказват въздействие върху собствените ресурси на Общността, е очевидно неотносим и не придава на посочените решения общ характер.

87. Следователно Първоинстанционният съд изобщо не е допуснал грешка при прилагане на правото, като е приел, че „спорните решения са индивидуални решения и поради това нямат общ характер“ и като е изключил в съответствие с решението относно комитологията възможността те да бъдат приети съгласно процудерата по регулиране, предвидена в член 5 от същото решение.

88. Следователно членове 247 и 247а от Митническия кодекс, тълкувани в светлината на решението относно комитологията и в съответствие с него, също по никакъв начин не подкрепят тезата на жалбоподателя, според която тълкуването на член 907, първа алинея от регламента по прилагане съгласно горепосочените норми от по-висш ранг на Митническия кодекс, изисквало споменатата в последната разпоредба група експерти да се разглежда като регулаторен комитет по смисъла на член 5 от решението относно комитологията.

89. Освен това според мен следва да се отхвърли и оплакването, изведено от това, че Първоинстанционният съд, от

42 — Вж. относно понятието за акт от общ характер ex multis Решение от 14 декември 1962 г. по дело Confédération nationale des producteurs de fruits et légumes и др./Съвет (16/62 и 17/62, Recueil, стр. 901, по-специално стр. 919), към което се препраща в точка 57 от обжалваното съдебно решение.

една страна, е пропуснал да уточни правната природа на групата експерти, посочена в член 907, първа алинея от регламента за прилагане, и следователно не се е произнесъл относно правното основание за нейното създаване, както и от друга страна, относно твърдението, че групата експерти извършва дейността си при отсъствие на бюджетна линия.

90. Относно първия аспект, наред с Комисията, бих отбелязал, че след като веднъж правилно е отхвърлил твърдението, че посочената група експерти е регулаторен комитет по смисъла на член 5 от решението относно комитологията [43] и е установил, че тя е функционално обособена единица към Комитета за Митническия кодекс" [44], Първоинстанционният съд не е бил длъжен да уточнява допълнително правната природа на тази група, тъй като доводите на жалбоподателя се основават това, че последният квалифицира групата като регулаторен комитет. Освен това от обжалваното съдебно решение [45] личи достатъчно ясно, че правното основание за създаването на групата експерти по член 907, първа алинея от регламента за прилагане, за която става дума, се съдържа в разпоредбите на член 239 във връзка с член 247 и 247а от Митническия кодекс, от което следва, че по същество определянето на „процедурните изисквания, които следва да се спазват" за целите на възстановяването или опрощаването, предвидено в член 239, се извършва посредством процедурата по регулиране, посочена в член 5 от решението относно комитологията. Първоинстанционният съд не е пропуснал да отбележи и че член 907 от регламента за прилагане всъщност е одобрен в съответствие с горепосочената процедура [46] — обстоятелство, което впрочем жалбоподателят не е оспорил.

91. По втория аспект е достатъчно да се отбележи, наред с Комисията, че въпросът за счетоводната законосъобразност на дейността на групата експерти не влияе ни най-малко върху действителността на спорните решения, а може най-много да засегне действителността на решения за разходване на средства, които не са обект на подаденото от жалбоподателя искане за отмяна.

92. Накрая ще се спра на оплакванията, свързани с това, че не е разгледано по същество възражението за незаконосъобразност на член 907, първа алинея от регламента за прилагане.

93. В самото начало бих отбелязал, че неоснователността на това възражение вече ясно следва от горепосочените съображения, чрез които изясних, че създаването на групата експерти не е лишено от правно основание и не противоречи на разпоредбите на Митнически кодекс, на които се позовава жалбоподателят.

43 — Обжалваното съдебно решение, точка 58.

44 — Обжалваното съдебно решение, точка 59.

45 — Обжалваното съдебно решение, точка 52.

46 — Обжалваното съдебно решение, точка 52.

94. При все това имам някои съмнения относно това дали Съдът може по тази причина, чрез замяна на мотиви [47], да се въздържи от произнасяне по оплакването, че Първоинстанционният съд не е разгледал по същество възражението за незаконосъобразност. Замяна на мотиви, извършена в съдебно решение, което слага край на производството по обжалване, изглежда предполага предварително да е установена грешка при прилагане на правото, допусната от Първоинстанционния съд.

95. Поради това ще разгледам и горепосоченото оплакване само от тази гледна точка и в това отношение ще отбележа следното.

96. На първо място, като оспорва преценката на Първоинстанционния съд, според която възражението за незаконосъобразност е направено с писмената реплика, жалбоподателят всъщност не изтъква никакъв довод, който да опровергае тази преценка. В действителност той се ограничава главно с това да подчертае, че спорът относно действителността на член 907, първа алинея от регламента за прилагане произтича от тълкуването, според него неправилно, което Комисията прави на тази разпоредба в писмената си защита, и че този спор не би възникнал, ако бе последвано тълкуването на същата разпоредба, което жалбоподателят извършва в жалбите. Следователно тези бележки потвърждават от фактическа гледна точка, че възражението за незаконосъобразност в действителност е направено едва във фазата на писмената реплика. Освен това бих отбелязал, че дори е неточно да се твърди, както прави жалбоподателят, че той е направил своето тълкуване на член 907, първа алинея от регламента за прилагане в жалбите. От обикновения прочит на последните става ясно, че там тази разпоредба дори не се споменава [48].

97. На второ място, считам, че е неоснователна и бележката на жалбоподателя, според която възражението за незаконосъобразност на член 907, първа алинея от регламента за прилагане би трябвало да се приеме за правно основание, изведено от правно обстоятелство, установено в хода на производството, по смисъла на член 48, параграф 2, първа алинея от Процедурния правилник на Първоинстанционния съд. В това отношение действително считам, че тълкуването на член 907, първа алинея от регламента за прилагане, както следва от писмената защита на Комисията, представена пред Първоинстанционния съд, не може да

47 — Според практиката на Съда, ако мотивите на едно съдебно решение разкриват нарушение на общностното право, но диспозитивът му изглежда обоснован поради други правни съображения, подадената срещу това решение жалба трябва да се отхвърли (сред многобройните решения в тази връзка са и Решение от 9 юни 1992 г. по дело Lestelle/Комисия, C-30/91 P, Recueil, стр. I-3755, точка 28, Решение от 15 декември 1994 г. по дело Finsider/Комисия, C-320/92 P, Recueil, стр. I-5697, точка 37 и Решение от 13 юли 2000 г. по дело Salzgitter/Комисия, C-210/98 P, Recueil, стр. I-5843, точка 58).

48 — В замяна на това в жалбата си жалбоподателят не повдига въпроса дали възражението за незаконосъобразност на член 907, първа алинея от регламента за прилагане може да представлява просто „допълнение“ — допустимо — на „посочено преди това правно основание [...] в жалба“ по смисъла на Решение от 30 септември 1982 г. по дело Amylum/Съвет (108/81, Recueil, стр. 3107, точка 25) и Решение от 19 май 1983 г. по дело Verros/Парламент (306/81, Recueil, стр. 1755, точка 9). Следователно от Съда не се иска произнасяне по този въпрос.

представлява правно обстоятелство, установено в хода на производството, по смисъла на горепосочения член 48, параграф 2, първа алинея, тъй като с него не се променя правното положение, съществувало към датата на подаване на жалбата за отмяна [49], за разлика от това, което би могло да се каже, например, за изменението, отмяната, унищожаването или обявяването на недействителността на акт, който е от значение за решаване на делото.

98. На трето място, според мен Първоинстанционният съд, от друга страна е допуснал грешка при прилагане на правото, като е приел, че изтъкнатата от жалбоподателя незаконосъобразност на член 907, първа алинея от регламента за прилагане не е от публичен ред.

99. В това отношние съм съгласен с жалбоподателя, че решението по дело Société des fonderies de Pont-à-Mousson/Върховен орган [50], на което се е позовал Първоинстанционния съд, с нищо не подкрепя извода по този въпрос, до който последният е достигнал.

100. В частта от решението, на което се позовава Първоинстанционният съд, Съдът отбелязва, че с второто правно основание дружеството жалбоподател би могло да оспорва индивидуалното решение на Върховния орган, чийто адресат е то, само ако бе направило възражение за незаконосъобразност срещу определен акт с общ характер, който това решение прилага. Всъщност порокът, който се твърди, би засегнал най-много този акт, а не обжалваното индивидуално решение. Съдът счита, че макар „жалбоподателят [да] не е направил изрично възражение за незаконосъобразност и трудно би могло да се приеме, че подобно оплакване е формулирано имплицитно", при все това е „неуместно да остават съмненията относно законосъобразността [на акта с общ характер], доколкото този въпрос [засяга] разглеждания спор", и приема, че „поради тази причина във всички случаи [е] необходимо да се разгледа основателността на второто правно основание". Следователно не виждам как от това съдебно решение Първоинстанционният съд е могъл да изведе елементи, които да потвърдят, че незаконосъобразността на член 907, първа алинея от регламента за прилагане не е от публичен ред. Освен това, за да се докаже в още по-голяма степен ирелевантността на прецедента, на който се позовава Първоинстанционният съд, трябва да се добави, че в делото, по което е постановено посоченото по-горе решение, съмнението относно действителността на акта с общ характер съвсем не се проявява във връзка с правомощията на автора на този акт, а в други аспекти, свързани с вътрешната законосъобразност на последния.

101. Също така бележката, според която посоченото от жалбоподателя в първоинстанционното производство решение по делото Laboratoires Servier/Комисия [51] е свързано с липсата на компетентност на институцията, приела обжалвания акт, а не с липсата на компетентност на институцията, приела акта, въз основа на който

49 — Вж. Решение от 1 април 1982 г. по дело Dürbeck/Комисия (11/81, Recueil, стр. 1251, точка 17).

50 — Посочено по-горе.

51 — Решение на Първоинстанционния съд от 28 януари 2003 г. (T-147/00, Recueil, стр. II-85, точка 45).

е приет обжалванияакт [52], не би могла да е основателен мотив в подкрепа на отказа да се приеме, че от гледна точка на липсата на компетентност на Комисията евентуалната незаконосъобразност на член 907, първа алинея от регламента за прилагане не е от публичен ред. Извън липсата на конкретен прецедент от съдебната практика Първоинстанционният съд трябва да посочи причините, поради които липсата на компетентност на институцията, приела акта, въз основа на който е приет обжалвания акт, не може да се приеме за правно основание от публичен ред.

102. Що се отнася до критериите, чрез които се установява дали едно правно основание е от публичен ред, считам, че следва да се обърнем към критериите, определени от генералния адвокат Jacobs в точки 141 и 142 от неговото заключение по дело Salzgitter/Комисия [53]. Следователно трябва да се прецени:

— „дали предназначението на нарушеното правило е да спомогне за постигането на основна цел на общностния правопорядък и дали играе значителна роля в осъществяването на тази цел“

— и дали „нарушеното правило е установено в интерес на трети лица или на общността като цяло, а не само в интерес на пряко засегнатите лица“ [54].

103. Както правилно отбелязва самият Първоинстанционен съд в обжалваното съдебно решение [55], съгласно съдебната практика общностният съд трябва да повдигне служебно въпроса за липсата на компетентност на автора на обжалвания акт [56]. Липсата на компетентност е правно основание от публичен ред [57]. Според мен изглежда, че действително този порок *по принцип* отговоря на двата посочени по-горе критерия: правилата относно компетентността са предназначени да гарантират цел — или поне ценност — основна за общностния правопорядък, а именно институционалното равновесие, и най-общо са установени в интерес на общността като цяло. Казвам *по принцип*, тъй като изглежда най-

52 — Обжалваното съдебно решение, точка 52.

53 — Посочено по-горе.

54 — В замяна на това не считам, че условието за явен характер на нарушението на общностното право, описано в точка 143 от посоченото по-горе заключение на генералния адвокат Jacobs, е свързано в прекия смисъл на думата с квалифицирането на правното основание като такова от публичен ред. Според мен става дума по-скоро за наличието, като предварително условие, на задължение за съда да повдигне служебно правното основание от публичен ред. В този смисъл вж. Vesterdorf, B., „Служебно повдигнат от общностния съд въпрос“, *Une Communauté de droit: Festschrift für G. C. Rodríguez Iglesias*, Nomos, 2003, с. 551, в частност стр. 560 и 561.

55 — Обжалваното съдебно решение, точка 52.

56 — В този смисъл Решение от 10 май 1960 г. по дело Германия/Върховен орган (19/58, Recueil, стр. 471, по-специално стр. 488), Решение по дело Amylum/Съвет, посочено по-горе, точка 28 и Решение по дело Salzgitter/Комисия, посочено по-горе, точки 56 и 57; Решение на Първоинстанционния съд от 27 февруари 1992 г. по дело BASF и др./Комисия (T-79/89, T-84/89—T-86/89, T-89/89, T-91/89, T-92/89, T-94/89, T-96/89, T-98/89, T-102/89 и T-104/89, Recueil, стр. II-315, точка 31), Решение на Първоинстанционния съд от 24 септември 1996 г. по дело Marx Esser и Del Amo Martinez/Парламент (T-182/94, RecueilFP, стр. I-A-411 и II-1197, точка 44), Решение по дело Laboratoires Servier/Комисия, посочено по-горе, точка 45 и Решение на Първоинстанционния съд от 21 септември 2005 г. по дело Kadi/Съвет и Комисия (T-315/01, Recueil, стр. II-3649, точка 61).

57 — Специално в този смисъл е заключението на генералния адвокат Lagrange по дело Нидерландия/Върховен орган (Решение от 15 юли 1964 г. по дело 66/63, Recueil, стр. 1047, по-специално стр. 1086) и Решенията на Първоинстанционния съд, посочени в предходната бележка под линия.

правилният подход е да се извършва преценка във всеки отделен случай — с други думи, като се посочва конкретното правило, което се предполага, че е нарушено — дали са изпълнени горепосочените критерии, а следователно в това число и критерият, свързан със значителната роля на правилото за осъществяване на разглежданата основна цел или ценност [58].

104. Не считам, че при квалифицирането като правно основание от публичен ред на основание, изведено от нарушение на правилата относно компетентността, е релевантно разграничението между компетентността на автора на обжалвания акт и компетентността на автора на акта, в приложение на който е приет обжалвания акт, направено в обжалваното съдебно решение.

105. Вместо това в случая следва да се постави въпросът дали отговарят на посочените в точка 102 по-горе критерии разпоредбите от Митническия кодекс, които според жалбоподателя Комисията е нарушила, като е използвала посредством член 907, първа алиния от регламента за прилагане процедура, различна от предписаната в посочените по-горе разпоредби, и които ѝ дават възможност в дадения случай сама да вземе решение по молба за опрощаване на митни сборове, подадена на основание член 239 от Митническия кодекс и член 905 от регламена за прилагане.

58 — Така например в дело между Комисията и един от нейните служители, Съдът не приема, че компетентността на началника на службата относно вземането на управленско решение е въпрос, който Съдът може да разгледа служебно (Решение от 14 декември 1988 г. по дело Hecq/Комисия, 280/87, Recueil, стр. 6433, точка 12).

106. В това отношение бих отбелязал, че членове 239, 247 и 247а от Митническия кодекс се разглеждат като разпоредби, които установяват условията за упражняване на изпълнителните правомощия във връзка с установените от Съвета в член 239 от Митническия кодекс материалноправни разпоредби относно възстановяването и опрощаването на митните сборове. Сами по себе си те играят значителна роля при осигуряване на институционалното равновесие (в отношенията между общностните институции, и между тях и държавите-членки) — което е основна ценност в общностния правопорядък, и несъмнено са установени в интерес на общността като цяло, а не само в интерес на пряко засегнатите лица.

107. Следователно за разлика от това, което твърдят Първоинстанционният съд в обжалваното съдебно решение и Комисията в настоящото производство, считам, че въпросът за законосъобразността на член 907, първа алинея от регламента за прилагане, повдигнат късно от жалбоподателя в първоинстанционното производство, е правно основание от публичен ред.

108. Това обаче не означава, че Първоинстанционният съд е бил длъжен да разгледа служебно това правно основание. Всъщност считам, че подобно задължение възниква само при определени обстоятелства. В частност наличието на задължение да се повдигат служебно правни основания от публичен ред може евентуално бъде в зависимост само от доказател-

ствата по съдебната преписка [59]. Възможно е явният характер на разглежданото нарушение, или иначе казано възможността общностният съдия да го открие и идентифицира лесно като такова [60], да представлява допълнително условие за това задължение. При определянето на обстоятелствата, при които възниква задължението за служебно повдигане на правно основание от публичен ред, което се отнася не до обжалвания акт, а до акта, въз основа на който е приет обжалвания акт, е възможно също да се постави въпросът дали е необходимо авторът на тези актове да е един и същ, а именно институцията, приела „основния" акт, вече да участва в производството в качеството на ответник.

109. При обстоятелства като тези в настоящия случай обаче не е необходимо да се разглежда проблемът дали Първоинстанционният съд е задължен да повдига служебно въпрос от публичен ред, свързан с евентуалната незаконосъобразност — поради липса на компетентност — на член 907, първа алинея от регламента за прилагане. Всъщност според мен ако Съдът достигне до извода, че Първоинстанционният съд е допуснал грешка при прилагане на правото, като не е приел, че посоченият въпрос е от публичен ред, посредством замяна на мотивите той би могъл само да констатира неоснователността на този въпрос. Както отбелязах по-горе, неоснователността произтича от правилното тълкуване на съответните разпоредби от Митническия кодекс, до което във всички случаи следва да се достигне в рамките на анализа на другите оплаквания на жалбоподателя, наред с настоящото, изтъкнати в първите две части на това основание за обжалване.

110. Следователно считам, че ако се извърши замяна на мотивите по въпроса, който току-що разгледах, обжалваното съдебно решение не следва да се отменя въз основа на първите две части на настоящото основание за обжалване.

По грешката при прилагане на правото, която се твърди, че Първоинстанционният съд е допуснал, като е отхвърлил оплакването, изведено от нарушението на член 4, параграф 1от Процедурния правилник на КМК

111. В третата част на настоящото правно основание жалбоподателят поддържа, че Първоинстанционният съд е допуснал грешка при прилагане на правото с това, че след като е установил, че членовете на групата експерти са разполагали само с тринадесет календарни дни за да се запознаят с отговора на жалбоподателя на писмата на Комисията, той е отхвърлил възможността жалбоподателят надлежно да се позове на съответното нарушение на член 4, парграф 1 от Процедурния правилник на КМК. Като подчертава, че въпросната разпоредба не

59 — Вж. Решение от 8 юли 1999 г. по дело Комисия/Anic Partecipazioni (C-49/92 P, Recueil, стр. I-4125, точка 212) и Решение по дело Hüls/Комисия (C-199/92 P, Recueil, стр. I-4287, точка 134).

60 — Заключение на генералния адвокат Jacobs по дело Salzgitter/Комисия, посочено по-горе, точка 143.

е предназначена за защита на частните лица, жалбоподателят упреква Първоинстанционния съд за това, че не е разгледал изводите от Решение на Съда по дело Комисия/BASF и др.[61], от които произтичало, че процедурните правила, съдържащи се в Процедурния правилник, представляват съществени процесуални изисквания, чието неспазване може да бъде изтъкнато от пряко засегнатите от решението частни лица.

112. От своя страна бих отбелязал, на първо място, че като посочва в точка 77 от обжалваното съдебно решение, че „членовете на групата експерти са разполагали само с тринадесет календарни дни (от 6 до 18 ноември 2002 г.), за да се запознаят с отговора на жалбоподателя", Първоинстанционният съд не уточнява дали според него това означава, че във всички случаи предвидените в член 4, параграф 1 от Процедурния правилник на КМК срокове са спазени. Не разбирам също и как тази констатация се съвместява с датата, на която според обжалваното съдебно решение се е състояло заседанието на групата експерти, а именно 12 ноември 2002 г.[62]

113. Във всички случаи не е необходимо да се проверява дали предвидените в горепосочената разпоредба срокове в случая са били спазени (нито да се установява каква е била евентуалната преценка на Първоинстанционния съд в това отношение), при положение че за да изключи нарушение на член 4, параграф 1 от посочения правилник, Първоинстанционният съд се е основал на невъзможността частните лица да се позовават на тази разпоредба.

114. Съгласен съм с Комисията, че това разрешение е правилно от правна гледна точка. Жалбоподателят го отхвърля, като се позовава на Решение Комисия/BASF и др., посочено по-горе, от което обаче изобщо не следва, че нарушението на всяко процесуално изискване, съдържащо се в процедурния правилник на една институция или комитет, води до незаконосъобразност на приетото решение, на която частните лица могат да се позовават пред съда. В това решение Съдът приема, че предвиденото в член 12, първа алинея от Процедурния правилник на Комисията удостоверяване на актовете е съществено процесуално изискване, чието нарушение може да обоснове жалба за отмяна от страна на частните лица, *тъй като то цели обезпечаване на правната сигурност*, като закрепва на автентичните езици текста, приет колективно, и така позволява при оспорване да се провери пълното съответствие на нотифицираните или публикувани текстове с него[63].

115. Следователно в разглежданото съдебно решение Съдът е проверил дали посоченото процесуално изискване е съществено по смисъла на член 230 ЕО и дали частните лица са могли да се

61 — Решение от 15 юни 1994 г. (C-137/92 P, Recueil, стр. I-2555).

62 — Обжалваното съдебно решение, точки 27, 37, 44 и 98.

63 — Решение по дело Комисия /BASF и др., посочено по-горе, точки 75 и 76.

позоват на неговото нарушаване в рамките на производство по обжалване, като е взел предвид естеството и целта на неспазените процесуални изисквания.

116. В обжалваното съдебно решение Първоинстанционният съд отбелязва, че член 4, параграф 1 от Процедурния правилник на КМК има за цел да обезпечи вътрешната дейност на комитета при пълно зачитане на правата на неговите членове и следователно не е предназначен за защита на частните лица. В своята жалба жалбоподателят не изтъква никакъв довод, който да отхвърли това съображение, освен общото твърдение за „особената значимост“ на спазването на правилата относно консултирането с комитета или неоснователното предположение, че всяко процедурно правило е съществено процесуално изискване. Съображението на Първоинстанционния съд впрочем е в съответствие с правилото — *което следва да се разглежда като принцип* и което без съмнение е приложимо по аналогия към случая с Комитета за Митническия кодекс — изложено в Решение по дело Nakajima/Съвет [64], според което, тъй като „процедурният правилник на една общностна институция има за цел да организира вътрешната дейност на службите в интерес на доброто управление“, „[п]равилата, които въвежда [...] имат [...] за задача главно да осигурят нормалното протичане на обсъжданията при пълно зачитане на правата на всеки от членовете на институцията“ и „не са предназначени да обезпечат защитата на частните лица“.

64 — Решение от 7 май 1991 г. (C-69/89, Recueil, стр. I-2069, точки 49 и 50), на което Първоинстанционният съд се позовава изрично в точка 79 от обжалваното съдебно решение.

117. Определените в член 4, параграф 1 от Процедурния правилник на КМК срокове очевидно имат за цел да дадат достатъчно време на членовете на комитета, за да се запознаят с представените им преписки. Според мен само представените в комитета държавичленки следва да преценят дали пократките от предписания в горепосочената разпоредба срок все пак е достатъчен, за да даде възможност на техните представители в комитета да проучат съответно случая, по който следва да се произнесат.

118. Следователно считам, че Първоинстанционният съд правилно е отхвърлил възможността жалбоподателят да се позовава на нарушение на горепосочената разпоредба.

119. Поради това считам, че трябва да се отхвърли и третата част на настоящото правно основание на жалбата.

По твърдението за неправилно прилагане на член 239 от Митническия кодекс

120. Жалбоподателят поддържа, че Първоинстанционният съд е допуснал грешка при прилагане на правото, като е приел, че в случая не е изпълнено условието за липса на явна небрежност, посочено в член 239 от Митническия кодекс.

121. С първата част на своето правно основание жалбоподателят упреква Първоинстанционния съд, че е тълкувал неправилно член 1, параграф 3, втора алинея от Регламент № 3319/94 и че в резултат на това е заключил, че тълкуването на този член не представлява значителна трудност.

122. По същество жалбоподателят твърди, че обратно на това, което е приел Първоинстанционният съд, и както следвало от съображение 39 от посочения регламент [65], разглежданата разпоредба не изисквала налагането на специфично мито във всички случаи на непряко фактуриране поради риска от заобикаляне на антидъмпинговите мерки, до който то води, а само в случай на установено заобикаляне на тези мерки.

123. Неправилното тълкуване от Първоинстанционния съд на член 1, параграф 3, втора алинея от Регламент № 3319/94 освен това показвало, обратно на установеното от Първоинстанционния съд в обжалваното съдебно решение, че тълкуването на посочената разпоредба представлява трудност.

124. Наред с Комисията аз също считам, че тези доводи не могат да бъдат приети.

125. На първо място, следва да се уточни, че твърдението за грешка в тълкуването на член 1, параграф 3, втора алинея от Регламент № 3319/94 не може да се разглежда като самостоятелно оплакване, и то поради причините, които изложих в точки 45—50 по-горе, а единствено като довод в подкрепа на оплакването, отправено срещу направената от Първоинстанционния съд преценка относно степента на сложност на разпоредбата. Според съдебната практика това е един от факторите, които следва да се вземат предвид при проверката на условието за липса на явна небрежност по смисъла на член 239 от Митническия кодекс [66].

126. Аз обаче считам, че подобно оплакване е недопустимо, тъй като преценката на сложността на една разпоредба трябва да бъде анализирана по подобие на преценката на фактическите обстоятелства, която не подлежи на контрол от страна на Съда на етапа на производ-

65 — Това съображение посочва по-специално, че „[...] се приема за необходимо да се въведе плаващо мито на равнище, позволяващо на производството на Общността да увеличи цените си до рентабилно равнище за вноса, фактуриран пряко от българските или полските производители, или от страни, изнасяли въпросния продукт през периода на разследване“, както и „да се въведе специфично мито, изчислявано върху една и съща основа за останалия внос, с цел да се избегне заобикалянето на антидъмпинговите мерки“. [неофициален превод]

66 — Решение от 11 ноември 1999 г. по дело Söhl & Söhlke (C-48/98, Recueil, стр. I-7877, точка 56) и Решение от 13 март 2003 г. по дело Нидерландия/Комисия (C-156/00, Recueil, стр. I-2527, точки 92—95).

ството по обжалване на решение на Първоинстанционния съд [67].

127. Бих добавил и че това оплакване във всички случаи е явно неоснователно. Всъщност то само отхвърля извършеното от Първоинстанционния съд тълкуване на член 1, параграф 3, втора алинея от Регламент № 3319/94, което, обратно, според мен е съвсем правилно. Дори ако се има предвид съображение 39, на което се позовава жалбоподателят, всъщност от прочита на тази разпоредба става съвсем ясно, че прилагането на въведеното там специфично мито предполага да е налице пряко фактуриране, а не да се доказва, че това фактуриране е имало за предмет или е довело до заобикаляне на въведеното в предходната алинея плаващо мито. Следователно жалбоподателят не доказва по никакъв начин, че обратно на постановеното в обжалваното съдебно решение, тълкуването на член 1, параграф 3, втора алинея от Регламент № 3319/94 разкрива трудности.

128. С втората част на настоящото правно основание жалбоподателят твърди, от една страна, че преценката на Първоинстанционния съд, според която жалбоподателят не може да се освободи от личната си отговорност, като се позовава на грешки, допуснати или не, от неговите митнически агенти, е в противоречие със съдебната практика, която е признала професионалната отговорност на митническите агенти; от друга страна, той оспорва потвърдената от Първоинстанционния съд преценка на Комисията, според която жалбоподателят е разполагал с необходимия професионалния опит.

129. Дали за целите на проверката на липсата на явна небрежност по смисъла на член 239 от Митнически кодекс, е релевантна грешката на митническите агенти е правен въпрос, който като такъв може да се постави на етапа на обжалването.

130. В това отношение бих отбелязал обаче, че жалбоподателят изтъква единствено това, че две решения от съдебната практика — Решение по дело Van Gend & Loss/Комисия [68] и Решение по дело Mehibas Dordtselaan/Комисия [69] — приемат, че „един митнически агент поради естеството на своите функции

67 — В моето заключение по делото Holcim (Deutschland)/Комисия, представено на 11 януари 2007 г. (C-282/05 P, Сборник, стр. I-2941, точка 65), изложих аналогично съображение относно преценката на трудностите при прилагане или тълкуване на съответните нормативни текстове в рамките на преглед, който при констатиране на извъндоговорната отговорност на Общността по силата на член 288, втора алинея ЕО има за цел да установи дали извършено от институция нарушение на общностното право е достатъчно съществено.
Трябва обаче да отбележа, че в Решение от 3 март 2005 г. по дело Biegi Nahrungsmittel и Commonfood/Комисия (C-499/03 P, Recueil, стр. I-1751, по-специално точки 42—44 и 49—55) Съдът следва различен подход при преценката на сложността на съответните митнически разпоредби в рамките на проверката — извършена за целите на прилагането на член 220, параграф 2, буква б) от Митническия кодекс — относно възможността добросъвестният длъжник да открие грешка, допусната от компетентните митнически органи.

68 — Решение от 13 ноември 1984 г. (98/83 и 230/83, Recueil, стр. 3763, точка 16).

69 — Решение от 18 януари 2000 г. (T-290/97, Recueil, стр. II-15, точка 83).

носи отговорност както относно плащането на вносните сборове, така и за редовността на документите, които представя на митническите органи".

131. Релевантността на тази съдебна практика обаче ми изглежда съмнителна, при положение че в случая френските митнически органи са поискали въпросното мито да бъде заплатено от жалбоподателя, а не от неговите митнически агенти. В това отношение бих отбелязал, че от направената в обжалваното съдебно решение възстановка на фактите е видно, че митническите агенти на жалбоподателя са извършили операциите по освобождаване от митница *не от свое име, а от името на дружеството Agro Baltic и на жалбоподателя* [70]. Обратно, от точка 5 от Решение по дело Van Gend & Loss/Комисия, посочено по-горе, следва, че митническият агент — жалбоподател по делото, по което е постановено това решение, е декларирал стоките в свободно обращение *от свое име* и за сметка на друго лице [71] и че по тази причина Комисията е приела, че посоченият агент е поел отговорността да заплати вносните сборове, с които евентуално ще се обложат стоките [72].

132. Във всички случаи дори да се допусне, че митническият агент носи отговорност за плащането на вносните сборове и за редовността на документите, представени на митническите органи, дори когато митническите декларации са подадени от този агент не от негово име, а от името на вносителя, това не води непременно до освобождаване на последния от същата отговорност. Впрочем френските митнически органи изтъкват именно отговорността на жалбоподателя. Освен това жалбоподателят в настоящото дело нито твърди, нито намеква, че френските митнически ограни е трябвало да поискат плащането на специфичното антидъмпингово мито от неговите митнически агенти. Впрочем ако подобен довод изобщо е могъл да бъде изтъкван, това би трябвало да се направи в дело пред националните юрисдикции срещу решенията на посочените органи за налагане на такова мито на жалбоподателя.

133. Тъй като освен краткото препращане към посочената в точка 130 по-горе съдебна практика жалбоподателят не изтъква никакъв друг довод, за да оспори преценката на Първоинстанционния съд, според която жалбоподателят не може да се освободи от своята отговорност, като се позовава на грешка, допусната или не, от неговите агенти, обжалваното съдебно решение не може да бъде обявено за недействително от тази гледна точка.

134. Друг довод в подкрепа на това заключение, който според мен заслужава да се спомене, макар в обжалваното съдебно решение това да не е направено,

70 — Следователно става дума за хипотеза на пряко представителство по смисъла на член 5, параграф 2 от Митническия кодекс.

71 — Следователно става дума за хипотеза на непряко представителство по смисъла на член 5, параграф 2 от Митническия кодекс.

72 — В замяна на това Решение по делото Mehibas Dordtselaan/Комисия, посочено по-горе, не изяснява дали в делото, по което то е постановено, митническият агент е подал митническите декларации от свое име и за сметка на вносителя или от името и за сметка на последния. Това не променя факта, че нидерландските митнически органи са поискали от митническия агент, а не от вносителя, да заплати допълнителните земеделски налози, чието възстановяване иска самият агент на основание член 13 от Регламент № 1430/79.

е че член 905, параграф 1, трета алинея от регламента за прилагане посочва, че понятието „заинтересовано лице“ — а именно лицето, по отношение на което, съгласно член 239 от Митническия кодекс и член 905, параграф 1, първа алинея от регламента за прилагане, трябва да се преценява дали е налице недобросъвестно поведение или явна небрежност — „се тълкува по същия начин, както в член 899“ от същия регламент. В това отношение този член уточнява, че „[з]аинтересовано лице“ означава лицето или лицата, посочени в член 878, параграф 1 [с други думи, лицето, заплатило или длъжно да плати съответните мита, или лицето, поело правата и задълженията му], или техните пълномощници, както и всяко друго лице, което е взело участие в извършването на митническите формалности за съответните стоки или което е дало указанията, необходими за извършването на тези формалности“. Сред изброените субекти обаче със сигурност се включват и митническите агенти, които в случая са извършили митническите формалности на жалбоподателя. Следователно ако се приеме, както твърди жалбоподателят, че налагането на мито се дължи на грешките, допуснати от неговите митнически агенти при изпълнение на посочените формалности, явната небрежност на последните все пак може да изключи опрощаването на митните сборове на жалбоподателя.

135. Относно необходимия професионален опит жалбоподателят подчертава, че той без съмнение е икономически оператор, които има познания в свързаните с азотни разтвори вносни и износни операции, но че съвсем не е специалист в процедурите за освобождаване от митница на тези стоки във Франция.

136. Това оплакване също е допустимо на етапа на обжалването, тъй като по същество то поставя правен въпрос, свързан с обхвата на дейността, по отношение на която следва да се преценява нивото на професионалния опит на оператора, който иска опрощаване на митни сборове съгласно член 239 от Митническия кодекс.

137. Според мен е очевидно, че тази дейност не може да обхваща самите операции по освобождаване от митница; в противен случай условието, свързано с професионален опит на оператора — изисквано, освен друго, и за да се прецени наличието на явна небрежност по смисъла на член 239 от Митническия кодекс[73] — автоматично би било изпълнено от всеки вносител, който не е митнически агент.

138. Следователно Първоинстанционният съд, в съответствие впрочем с

73 — Вж. съдебната практика, посочена в точка 66 по-горе.

изводите от Решение на Съда по делото Söhl & Sölke [74], правилно отбелязва, че е уместно да се изследва дали става въпрос за икономически оператор, чиято професионална дейност се състои главно във вносни и износни операции и дали той вече е придобил определен опит в упражняването на тази дейност.

139. Следователно считам, че разглежданото оплакване е неоснователно.

140. С третата част на настоящото правно основание жалбоподателят оспорва констатацията на Първоинстанционния съд, че при извършване на операциите, за които става дума, той не е положил дължимата грижа.

141. Първоинстанционният съд основава тази преценка на обща оценка на поведението на жалбоподателя, като по-специално посочва, от една страна, че макар да твърди, че му липсва опит в операциите по освобождаване от митница на въпросните продукти, както и че среща трудности при прилагането на Регламент № 3319/94, жалбоподателят не само не се е посъветвал с митническите си агенти, а им е дал съвсем точни указания, а от друга страна, посочва, че жалбоподателят е допуснал грешки при издаването на своите фактури [75].

142. Относно първия аспект жалбоподателят твърди, че обратно на твърденията на Първоинстанционния съд, той е потърсил разяснения относно точното прилагане на разпоредбите на посочения регламент.

143. При все това изтъкнатите в това отношение от жалбоподателя доводи не могат да докажат изопачаване на фактите или доказателствата от страна на Първоинстанционния съд. Всъщност жалбоподателят се ограничава само да отбележи, че с писмо от 7 март 2000 г. той попитал френските митнически органи дали начинът, по който възнамерява да извърши операциите по освобождаване от митница, изцяло като извършените през 1997 г., създава положение на пряко или непряко фактуриране по смисъла на член 1, параграф 3, втора алинея от Регламент № 3319/94.

144. Така самият жалбоподател напомня, че операциите, по повод на които е образувано настоящото дело, са извършени през 1997 г. Следователно жалбоподателят изпраща искането за разяснения до френските митнически органи дълго след като са извършени тези операции и дори след съставянето на протоколите за установяване на дължимите

74 — Посочено по-горе, точка 57.

75 — Обжалваното съдебно решение, точки 143 и 144.

мита [76], а също и след като изпраща молбите за опрощаване [77].

145. Следователно твърдяното от жалбоподателя обстоятелство е явно ирелевантно за целите на проверката на грижата, която е трябвало да положи при извършването на операциите, предмет на настоящия спор.

146. Относно грешките при фактуриране жалбоподателят упреква Първоинстанционния съд за това, че като ги е изложил общо, е намекнал, че те са многобройни, което не отговаряло на фактите. В това отношение жалбоподателят уточнява, че ставало дума само за две грешки при общо четири операции по освобождаване от митница, всяка от които се състояла от три отделни транзакции, и че тези грешки засягали само преписката, предмет на дело T-134/03.

147. В това отношение бих отбелязал, че Първоинстанционният съд изобщо не е посочил или споменал, че откритите при фактурирането грешки са многобройни. Действително в точка 144 от обжалваното съдебно решение той твърди само че „грешките на жалбоподателя при издаването на фактурите също са в подкрепа на довода за неполагане на дължимата грижа от негова страна".

148. Следователно жалбоподателят не доказва, че Първоинстанционният съд е изопачил фактите или доказателствата по този въпрос. Относно значението, което Първоинстанционният съд придава на разглежданите грешки при фактуриране, за чието съществуване самият жалбоподател признава и на етапа на обжалването, бих отбелязал, че то е въпрос на преценка на фактите от Първоинстанционния съд, която не подлежи на контрол от страна на Съда на етапа на обжалване.

149. Следователно изложените по-горе съображения водят до извода, че жалбоподателят не е доказал наличието на пороци, които да опровергаят констатацията на Първоинстанционния съд, според която Комисията не е допуснала явна грешка в преценката, като е приела в оспорваните решения, че жалбоподателят не е изпълнил условието за липса на явна небрежност.

150. Поради това предлагам на Съда да отхвърли и настоящото правно основание на жалбата.

76 — Според обжалваното съдебно решение (точка 24) тези протоколи са изготвени на 13 ноември 1997 г. за операциите, предмет на дело T-135/03, и на 4 декември 1998 г. за операциите, предмет на дело T-134/03.

77 — Според обжалваното съдебно решение (точка 25) тези молби са изпратени през ноември и декември 1999 г.

По съдебните разноски

151. Съгласно член 122, първа алинея от Процедурния правилник при отхвърляне на жалбата Съдът се произнася по съдебните разноски. По силата на член 69, параграф 2 от посочения правилник загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски, ако е направено такова искане.

152. Предвид предложението ми Съдът да отхвърли жалбата и след като Комисията е направила искане за осъждането на жалбоподателя да заплати съдебните разноски, считам, че те трябва да бъдат присъдени в тежест на последния.

Заключение

153. В светлината на изложените по-горе съображения предлагам на Съда да постанови следното:

„Отхвърля жалбата.

Осъжда Common Market Fertilizers SA да заплати съдебните разноски".